

Profesori si studenți sub semnul debutului

Transformînd — nu numai ca formulă dramatică — una dintre cele mai interesante piese ale lui Mircea Radu Iacoban într-un „text de studiu”, Mircea Albulescu a operat minime modificări în sensul concentrării unității de timp, lo și acțiune (s-a eliminat și un personaj secundar, replicile sale complinind profilul altuia), atent mereu la jocul secund — la pregătirea și potențarea cu subtilă ironie a loviturilor de teatru, care se produc în actul al doilea, Miza exercițiului didactic e oferită tocmai de spectacolul intrinsec schimbărilor de registru.

Ambiția către elevație a demersului scenic se „citește” din primul moment, datorită decorului realizat de Șerban Luca, student în anul V la Institutul de Arte Plastice : sub frontispiciul Forlumar (străvezie anagramare), devălmășia cifrelor și literelor guvernează lumea obscurilor funcționari configurînd un spațiu de claustrare, o capcană a propriei lor nepuințe de a se abstrage din năvodul conveniențelor rutiniere, cărora li s-au înrobit.

Aflați de acum pe drumul complicat al elaborării și șlefuirii nuanțelor de interpretare erudită, în perspectivă eseistică, tinerii actori realizează o convinșătoare demonstrație. În Severina, Natașa Raab face figură de femeie ștearsă, ce se evidentiază doar printr-o generozitate maternă. În afară de respectul ierarhic, îi e inculcată și o teribilă tristețe, pînă la izbucnirea de veselie generală, cînd își înfrînge pudoarca, devenind, la rîndu-i, exuberantă, fericită, pentru ca apoi, în scena confruntării cu Șeful, să se metamorfozeze cu adevărat.

Pentru Nectara, Emilia Popescu (clasa Olga Tudorache) și-a mobilizat resursele de farmec, marșînd în direcția frivolității provocatoare, dar grațios ostentative, în vervă continuă. Aproape imperceptibil, neastîmpărul și jovialitatea se distilează în pasionalitate nedisimulată, în tandrețe învăluitoare. Abdicînd de la cocheta înfățișare de fiecare zi,

STRESS de MIRCEA RADU IACOBAN ● STUDIOUL I.A.T.C. ● Anul V seral. Arta actorului ● Profesor asociat : MIRCEA ALBULESCU.

Diana Gheorghian Banicaru conferă ingenuității sale tonuri rustice, de față simplă și istoată, cuceritoare prin seninul din privire, deși se zbate, aproape fără a-și dea seama, între dorul de acasă și nevoia de a-și trăi viața intens.

Interpretîndu-l pe vîrstnicul Curmei, Mihai Coadă și-a estompat haloul de ilaritate pe care prezența sa o stîrnește și, cu gesturi mărunte de cabotin într-ale birocrației, sugerează conștiinciozitatea excesivă care-l îngheboșează pe insul sclerozat de o răbdare fără margini, în numele unui ideal domestic ; tardiv i se trezesc ambiții înăbușite, devine înduioșător de penibil, dar extrem de sincer. Angel Bababoc se identifică, în Teofil, cu timidul simpatice, timorat de mici și mari incertitudini, neconvins deocamdată de rostul său pe lume.

Mihai Bica (clasa Olga Tudorache) și-a compus pentru rolul Șefului o fizionomie de-a dreptul lombroziană : ochii încercănați de prea multe păcate ce-i adumbresc conștiința îi sînt străjuiți de urechile clăpăuge, ce se desenează la granița câștii de păr năclăit în briantină — imagine rizibil-înfricoșătoare a falsei exemplarități morale. Pentru Domnul X, Marius Rogojinschi (clasa Olga Tudorache) se transpune în lamentabila, dezgustătoare ipostază a ipocriziei sentimentale. Aurelian Burtea este Cetățeanul ce apare mai întîi ca un bizar trubadur la portile mereu închise ale fortăreței birocrației, rostindu-și doleanțele în versuri și intimidînd printr-o scormonitoare privire de peste veacuri, ca apoi să revină în scenă într-o mai terestră postură, cea a solicitantului hărțuit de inutile formalități.

Atacînd un rol de compoziție, Pană, Adrian Titieni se ferește cu grijă de pitorescul facil, concentrîndu-se asupra malițiozității, jovialității țărănești, sfătoșeniei mucalite ce-i conferă un haz aparte acestui personaj care, prin bunul său simț, demolează de fapt paravanele rutinei.

Exemplar este modul în care partenerii cooperează, atenți deopotrivă fiecare la sine, dar și la colegi ; impresionează deci felul cum își dau replica sau respectă lăcerca, felul cum acționează, sincronizîndu-și reacțiile și atitudinile, dînd senzația unui organism care respiră (și gîndește) scenic la unison. Nu însă și monocord, pentru că fiecare a avut posibilitatea de a-și individualiza original și personal partitura, respectînd, bineînțeles, normele viziunii regizorale. Ea le-a impus studenților un veritabil tur de forță.

Irina COROIU